

Arrest

nr. 196 744 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Het tegen deze beslissing ingediende beroep wordt verworpen bij arrest nr. 194 303 van 26 oktober 2017.

1.2. Op 9 juli 2017 legt de verwerende partij verzoekster een inreisverbod op. Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten;

[H.G.] [...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2 een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV nummer 17G023337 van de Regionale inspectie) gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 24.01.2012 en 26.03.2015. deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Volgens het dossier zou de man van betrokkene [B.M.] eveneens illegaal in België verblijven. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel o het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorbehouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal i het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster omschrijft haar eerste middel als volgt:

“Premier Moyen pris de la violation des articles 5 et 15 de la Directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008, des articles 7, 27 §3. 74/14S3 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 concernant l'obligation de motivation des décisions prises en vertu de la loi. de l'excès et de l'abus de pouvoir. de l'erreur manifeste d'appréciation. du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.”

Verzoekster betoogt als volgt :

“La décision attaquée a pour objet d'interdire à Madame [H.] l'entrée sur le territoire du Royaume ainsi que sur le territoire des Etats Schengen durant une période 3 ans aux motifs que :

Article 74/11

« Volgens het dossier zou de man van betrokkene eveneens illegaal in België verblijven. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van het gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht.

Bij gevolg kan geen scheiding van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent ook geen scheiding van het artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel »

L'article 74/11 §1er précise « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas »

L'article 74/11 §2, alinéa 2, «le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »

L'article 74/13 stipule « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

Pour remplir cette obligation, la partie adverse doit donner l'occasion à la partie requérante de faire valoir ses observations avant de prendre une décision d'interdiction d'entrée de 3 ans.

Or, en l'espèce, cela n'a pas été réalisé. Le requérant n'a pas été entendu préalablement à la prise de décision par l'Office des Etrangers et n'a donc pas été en mesure de faire utilement valoir ses observations quant à sa situation familiale et sociale en Belgique.

Le droit d'être entendu est considéré par le Conseil d'Etat comme un principe de bonne administration mis en oeuvre pour autant qu'il s'agisse d'une mesure individuelle prise par l'autorité qui affecte gravement les intérêts du destinataire et que cette mesure soit basée sur le comportement personnel de l'intéressé. (M. Lys, « les conséquences de la violation du droit d'être entendu sur la légalité d'une mesure d'interdiction d'entrée » Newsletter EDEM, septembre 2014) (CCE, 27 août 2014, arrêt n° 128.272)

La décision querellée relève que Madame [H.] ne possédait pas de permis de travail et/ou de carte professionnelle - aucune autre indication n'est mentionnée - De plus, Le PV n'est nullement annexé à la décision querellée ; il y a donc un manque total de transparence et, de ce fait, Madame [H.] ne peut connaître ce qui lui est reproché exactement.

La partie adverse se limite à évoquer le fait que Madame [H.] a troublé l'ordre public sans autre précision.

A propos de l'ordre public et de la sécurité nationale, il a déjà été décidé que ces notions doivent être interprétées de manière restrictive : « les condamnations encourues doivent être appréciées individuellement en fonction de leur degré de gravité et de fréquence » (Doc. parl.Chambre, 50 0234/005, p.50, M.Kaiser, Du bon usage des mesures provisoires au contentieux des régularisations, RDE, n° 114, p. 365)

Ces deux critères sont remplis en l'espèce et, par conséquent, il incombait à l'Office des Etrangers d'entendre la requérante avant de prendre l'acte querellé.

Or, la partie adverse n'a nullement tenu compte de ces éléments dans la décision querellée.

Partant, il y a violation du principe du droit d'être entendu.

En outre, la partie adverse ne motive aucunement les raisons pour lesquelles elle donne un délai de 3 ans. Elle n'explique pas les raisons, mises à part celles passe-partout, pour lesquelles elle entend infliger à Madame une interdiction d'entrée de 3 ans alors que le Ministre peut s'abstenir de l'imposer , dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

La partie adverse a dès lors failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi de 1980.

La décision querellée ne fait nullement état de ces éléments ; elle n'est dès lors pas adéquatement motivée et a été prise en violation des dispositions légales énoncées ci-avant.

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. ».

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

*Or, en l'espèce, ce rapport raisonnable fait défaut.
Par conséquent, la décision querellée doit être annulée. ».*

2.2. Waar verzoekster een schending opwerpt van de artikelen 7, 27, §3 en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 5 en 15 van de Terugkeerrichtlijn, merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele wijze toelicht op welke wijze het thans bestreden inreisverbod deze bepalingen zou schenden. Tevens ontbeert het verzoekschrift een concrete uitleg aangaande de wijze waarop de verwerende partij zich zou bezondigen aan machtsafwendings.

Het eerste middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze is gesteund en dit zowel voor het opleggen van een inreisverbod – voor het vrijwillig vertrek werd geen enkele termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd – als voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, met name, *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”*, juncto, *“Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV nummer 17G023337 van de Regionale inspectie) gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing een motivering ontbeert aangaande de duur van het inreisverbod. Verzoekster koestert voorts blijkens haar verzoekschrift de verwachting dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nog uiteenzet waarom ze geen humanitaire redenen weerhoudt om geen inreisverbod op te leggen, maar verzoekster laat na te duiden welke humanitaire redenen de verwerende partij had kunnen weerhouden zodat niet blijkt welk belang zij heeft bij haar kritiek.

De verzoekende partij kent voorts de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster kan niet dienstig in haar ondersteunend betoog de schending opwerpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hierin zijn opgesomd, aangezien deze bepaling betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, wat de bestreden beslissing niet is.

2.5. Verzoekster werpt de schending op van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. In het administratief dossier zit een administratief verslag Vreemdelingencontrole van 8 juli 2017, dat op 9 juli 2017 werd overgemaakt aan de verwerende partij, waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster op 8 juli 2017, om 20 uur 59 werd gehoord door de Federale Politie zodat ze de mogelijkheid had om de elementen die haar zaak kenmerken kenbaar te maken. Verzoekster geeft aan dat, indien ze zou zijn gehoord door de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing werd getroffen, ze elementen had meegedeeld "*quant à sa situation familiale et sociale en Belgique*". Te dezen dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing reeds wordt gesteld dat alle gezinsleden van verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijven en dat verzoekster nalaat de concretiseren wat haar sociale situatie in België precies behelst, zodat de Raad niet inziet hoe deze elementen de verwerende partij hadden kunnen aanzetten tot het treffen van een andersluidende beslissing mocht ze verzoekster zelf hebben gehoord. Een schending van het hoorrecht kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De vaststelling in de bestreden beslissing, "*Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV nummer 17G023337 van de Regionale inspectie*" wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Meer bepaald bevindt zich hierin een administratief verslag vreemdelingencontrole van 8 juli 2017 waarin uitdrukkelijk wordt vermeld waar en wanneer verzoekster op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. Het werd opgesteld door de Federale Politie van Brussel en bevat naast het nummer van het proces-verbaal ook de naam van de verbalisant, alsook een PV-nummer van de Regionale Inspectie Tewerkstelling ("*Inspection Régionale de l'Emploi*"). Verzoekster was aldus zelf in de mogelijkheid om de betrokken diensten te verzoeken kennis te nemen van de genoemde processen-verbaal zodat ze de nodige inlichtingen kon verkrijgen. Verwerende partij kan niet worden verweten deze processen-verbaal niet te hebben toegevoegd aan de bestreden beslissing aangezien de verwerende partij geen betrokken partij is in die zaken.

2.7. Verzoekster kan niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij zou nalaten te duiden op welke wijze ze de openbare orde heeft geschaad als onmiddellijk voorafgaand aan deze vaststelling kan worden gelezen in de bestreden beslissing, "*Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart*". Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de noties openbare orde en nationale veiligheid op een strikte wijze moeten worden geïnterpreteerd, en verwijst hierbij naar rechtsleer maar hiermee toont ze niet aan dat de vaststelling dat ze aan de slag was zonder arbeidskaart of beroepskaart geen inbreuk vormt op de openbare orde.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt als volgt:

"La décision querellée porte atteinte au droit de Madame [H.] de poursuivre une vie privée et familiale sur le territoire du Royaume puisqu'elle lui en interdit l'entrée pendant trois ans.

L'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie privée et familiale. (Notions reprises dans l'article 5 de la Directive Retour). A cet égard, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (CEOH, 13 février 2001, Ezzoudhi/France, §25 ; CEDH, 31 octobre 2002, YUdiz/Autriche §34 ; CEDH, 15 juillet 2003, Mokrani/France §21)

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. La notion de 'vie privée' n'est pas définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour souligne que cette notion est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (CEDH, 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, §29) l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

La CEDH analyse la vie familiale effective dans son ensemble, le rapport réel entre les personnes concernées et la dépendance financière. (CEDH, Second Section, Case of Lebbink V. The Netherlands, Judgment, 1 June 2004, Section 2 n° 45582/99)

Ici, en l'espèce, Madame vit sur le territoire depuis plus de 8 ans.

La CEDH fait une interprétation dans « le sens large » de la vie privée « Ainsi, la sphère de la vie privée, telle que la Cour la conçoit, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne; la garantie offerte par l'article 8 de la CEDH est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables » (CEDH, Première Section, Affaire Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga C. Belgique, Arrêt du 12 octobre 2006, Section 1, requête n° 13178 / 03)

Or, il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie adverse ait procédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard de la situation spécifique de Madame [H.].

Elle n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de la requérante.

La partie adverse n'a pas réalisé un examen adéquat de la situation et n'a pas procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

Il y a, par conséquent, violation de l'article 8 de la CEDH et la décision querellée doit être annulée."

2.9. Verzoekster verwacht blijkens haar verzoekschrift een belangenafweging tussen enerzijds het belang van de staat bij het treffen van de bestreden beslissing en anderzijds haar belang dat bestaat uit verderzetten van een gezinsleven en privéleven alhier. Te dezen dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing duidelijk stelt, "Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorbehouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal i het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM". Verzoekster kan derhalve niet dienstig opwerpen dat er in de bestreden beslissing geen motieven zijn gewijd aan haar gezinsleven. Zij brengt hertegen niets in zodat deze overeind blijven. Verzoekster toont voorts met haar overwegend theoretisch betoog en de mededeling dat ze gedurende acht jaar in België verblijft, niet aan dat haar bindingen met België die zij ontwikkeld heeft tijdens haar illegaal verblijf, zodanige bijzondere feiten of omstandigheden betreffen dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan of minstens de mogelijkheid om opnieuw zonder enige belemmering naar België af te reizen na het opvolgen van de in punt 1.1. bedoelde beslissing. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster op dit punt een belangenafweging verwacht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA